

струполясваха долу отъ минитѣ, дѣдо Йоцо си отри съ ржавъ очитѣ, защото се просълзиха.

Отъ тогава неговото любимо мѣсто за стоене бѣше скалата на петдесетина крачки отъ кжщата му, надвиснала надъ високата клисура на Искѣра, загърмѣла отъ трескава работа.

Отъ заранъ до вечерь той стоеше надъ скалата, слушаше глъча, пукотитѣ, ударитѣ на мотикитѣ въ земята, търкалянето на колцата, движението, смѣсеня шумъ.

Желѣзницата се свърши и заработи. Дѣдо Йоцо чу съ трепетъ първитѣ писъци на свирката на машината, трещенето на колелата по релситѣ.

Пищѣше и трещѣше българската желѣзница.

Той сѣкашъ оживѣ, възроди се.

Отиваше редовно на скадата, щомъ приближаваше часътъ на влака, за да чуе свирката и да погледа българската желѣзница какъ фучи изъ устието. И когато приближаваше тя да изпищи, той зарѣзваше всичко и тичаше съ тояжката си на канарата, за да „гледа“.

Пжтницитѣ, изправени на прозорцитѣ на вагонитѣ да гледатъ живописнитѣ завои на пролома, зърваха очудени на единъ ридъ отсреща, че единъ човѣкъ имъ маха съ шапка. Това бѣше дѣдо Йоцо слѣпиятъ: той поздравяваше по тоя начинъ нова България.

Съселянитѣ му привикнаха да го виждатъ всѣки день на скалата и си казваха ухилено:

— Дѣдо Йоцо гледа...

Често нѣкой новъ кондукторъ, очуденъ, че вижда все на сжщия часъ на канарата единъ старецъ, който маха съ шапка къмъ летящия влакъ, запитваше на близката станция селянитѣ, що се качваха:

— Кой е този човѣкъ, гдето маха съ шапка тамъ отъ канарата? Нѣкой лудъ?

И селянитѣ отговаряха обикновено:

— Не бе, дѣдо Йоцо гледа...

Една вечерь дѣдо Йоцо се не върна въ кжщи. Заранъта синъ му отиде да го дири право при скалата, мислейки, че може да е падналъ отъ скалата въ пропастьта.

Но той го намѣри умрѣлъ тамъ съ шапка въ ржка. Дѣдо Йоцо бѣше издъхналъ, поздравявайки нова България.

Иванъ Вазовъ